

NO DIGUEU “VATÚA-EL-MÓN”

Pseudònim: “Dimoni cucarell”

NO DIGUEU “VATÚA-EL-MÓN”

Pseudònim: “Dimoni cucarell”

Això era: contarella
d'un petit, pobre minyó
que rebia clotellades
del vicari i del rector:
del vicari mossèn Tòfol,
del rector mossèn Ramon.
Al marrec se li escapava
-après no sabem a on-
a la més mínima nosa
el reneç “VATÚA-EL-MÓN!”
No té res de flastomia,
no són mots flastomadors.
“Vatúa” de “vot” deriva,
com interpel·lació
a un ser, persona o cosa,
clamant en contra o a favor.

Anc que xerrem a corrensos
sens to ni diapasó,
el crit, a fines orelles,
pot resultar eixordador,
confús amb el mot “batúa”,
que és “batuda” o cop de tronc.
(Llavors una llengua aspriva
on pot arribar, Senyor?)
Per això el vicari Tòfol
i l'august rector Ramon
malden escurar la boca
de l'escolà polissó
que, adquirint aquell mal hàbit,
pot tornar-se un viciós.

Quan al vailet no li basta
pel clotell la ració,
el fan comparèixer alhora,
li mostren quelcom rodó
i grossot: tot una esfera,
la bolla, Bolla del Món.

Un pot de betum li allarguen
i un drap de llana o cotó.
I “Hala” –exclamen els prèsbits
sens consideració-
“ves embetumant l’esfera,
la bolla, Bolla del Món,
fins que et diguem: basta!, basta!
de fer-la girar amb suor.
Però a cada frec que donis,
en lloc d’aquell cremalló
sols retocant qualche lletra,
diràs: “EMBETUM-EL-MÓN”.

Bons amics: si us és precisa
la grollera expressió;
si és que heu mester aquell “vatúa”
per resoldre qüestió...
recordem les aspres fregues
rentant-li la cara al món.
Per suposat, cap oïda
ja no ofendrem de l’entorn
quan, just lliberts de lleig vici,
queim dins vici graciós.
Ull!, doncs, boques atrevides,
llengües llargues i de tot,
d’al·lotea desimbolta,
de personal que se’n fot
deixant un Globus-Terraqui
mesell d’engrut i sutzor...

Bergantell: no vatuegis,
ni tan sols "VATÚA-EL-MÓN"
En tot cas, oh gentilesa!,
que sia "EMBETUM-EL-MÓN".